

okolnosti, týkající se uzavření smlouvy, jsou uvedeny. Podpisu druhé strany se nevyžaduje — tím, že smlouvu splnila, dala na jevo, že s obsahem objednacího listu souhlasí.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

Důvody:

Sluší sice přisvědčiti rekursnímu soudu, že, když jde o soud splniště dle §u 88 odstavec první j. n., nemusí býti listina o smluveném soudu splniště prokázána již v žalobě, a postačí po této stránce poukázati na správné důvody usnesení rekursního soudu. Také sluší přisvědčiti rekursnímu soudu v tom, že podpis druhé strany na objednacím lístku není nezbytným, když tato podle žalobního tvrzení smlouvu splnila a také podáním žaloby u smluveného soudu dala na jevo, že s obsahem objednacího listu souhlasí. Ale rekursní soud přehlédl, že při jednání dle §u 261 c. ř. s. bylo tvrzeno, že žalovaný objednacího listu vůbec nepodepsal a že podřízený úředník, jej podepsavší, nebyl k tomu oprávněn. Také usnesení první stolice v této příčině žádných zjištění neobsahuje, ač jde o skutkovou okolnost jednání dle §u 261 c. ř. s. podléhající a pro posouzení sporné místní příslušnosti podstatně rozhodnou. Toť vada řízení, právem stěžovatelem vytýkaná, pročež bylo stížnosti vyhověti a s ohledem na § 510 odstavec první c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2211.

Notáři nepřisluší právo stížnosti do usnesení soudu pozůstalostního, jímž schváleno projednání pozůstalosti, předsevzaté dědici.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 64/23.)

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo schváleno projednání pozůstalosti, jež předsevzali dědici sami, vznesl notář rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notářův.

Důvody:

Kdo se opatřením první stolice o nějakém předmětu nesporné pravomoci cítí stížena, má dle §u 9 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. na vůli, hledati nápravu buď rozkladem na první stolici nebo rekurssem u stolice vyšší. Předpokládá se tedy, že opatřením jsou jeho práva nějakým způsobem porušena, ať již se přímo jednání soudního, jež bylo příčinou a základem opatření, zúčastnil nebo ne. V tomto případě nebyla práva notáře jako soudního komisaře porušena, když pozůstalostní soud dědici samými projednanou pozůstalost, i když projednání neodpovídalo poslední vůli zůstavitelově a dědicem předložené výkazy byly vadné, přes to přijal a tím schválil. Vyřízením tím mohla snad býti dotčena práva dědice, pokud se týče odkazovníků, kteří mohli

tomuto usnesení odporovati, nikoli však notář, jehož úřadem není, bdíti nad tím, zda pozůstalosti, stranami projednané, byly bezvadně provedeny. Nelze tedy podle Šu 9 pat. o nesporném řízení přiznati mu oprávnění k rekursu. Avšak jemu nepřísluší rekurs v této věci ani dle čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. Tam se mu přiznává opravný prostředek podle Šu 9 nesp. pat. jen proti usnesení soudu, jímž soud ze závažných důvodů se vyslovil, že sám pozůstalost projedná nebo převezme projednání pozůstalosti, které již odevzdal notáři. O takový případ však tu nejde. Ani z ustanovení čl. IX. (2) ke konci, že »nevyhovují-li spisy, předložené dědici, kteří si sami pozůstalost projednali, přikáže soud k projednání notáři,« nemůže stěžovatel dovozovati, že jest k rekursu oprávněn, neboť tu musí býti soudem zjištěno, že skutečně nevyhovují, což se nestalo. Než i tu by měly právo soudnímu schválení odporovati zase jedině osoby na pozůstalostním řízení přímo neb nepřímo zúčastněné a nikoliv notář, jako takový. Rekurs stěžovatele jest tedy nepřipustný, právem mu rekursní soud nevyhověl, ač jej měl jako nepřipustný odmítnouti.

Čís. 2212.

Žijí-li výměnkáři ve společné domácnosti, jest vypočítati existenční minimum pro každého z nich zvláště.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 66/23.)

Soud první stolice povolil exekuci na výměnek manželu Josefa a Anny Z-ových, přikázav vymáhajícímu věřiteli výměnkové dávky k vybrání s tím, že dlužníkům musí zůstatí volných 600 Kč ročně. Rekursní soud vyhověl stížnosti dlužníků mimo jiné i v tom směru, že stanovil, že každému z dlužníků musí ročně zůstatí volných 600 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Zbývá výtku, že rekursní soud neprávem vyslovil, že musí každému z obou dlužníků zůstatí volnými dávky až do ceny 600 Kč ročně. V této části však jest dovolací rekurs bezdůvodným. Ustanovení Šu 330 ex. ř. patří k těm předpisům, spočívajícím na úvahách sociálně politických právě tak, jako předpisy Šu 251 ex. ř. a čl. IX. uv. zák. k ex. ř., jimiž se dlužníkovi zabezpečuje možnost existence. Neudržitelným jest názor, že nelze přihlížeti k existenčnímu minimu výměnkáře, žijí-li dva výměnkáři ve společné domácnosti a přesahuje-li jejich společný výměnek hodnotu 600 Kč, pokud se týče, že takoví výměnkáři mají pouze na to nárok, aby jim byly ponechány společné dávky v hodnotě 600 Kč. Výměnek dlužníků jest dělitelným a každý z obou výměnkářů jest oprávněn žádati samostatně, by plněno bylo, co mu přísluší. Spolužití obou osob k výměnku oprávněných nemá vlivu na jejich nárok na plnění; každému z nich musí zůstatí volným existenční minimum, zabezpečené